

satses mere på forskning, udvikling og uddannelse, og arbejdet på at skabe et reelt indre marked for viden skal intensiveres.

Endelig ligger der en stor opgave i at styrke EU's evne til at varetage europæernes interesser på den internationale scene. Dette arbejde skal Danmark bidrage til. Dette kræver, at Den Høje Repræsentants stab styrkes, at man drager fuld nytte af Kommissionens mange redskaber i udenrigspolitikken herunder især de handelspolitiske og udviklingspolitiske redskaber, at der sikres en mere effektiv koordination mellem Den Høje Repræsentant og Kommissionen samt en gradvis bevægelse mod en virkningsfuld fælles udenrigstjeneste. Endvidere skal medlemslandene udvise større vilje til at anvende flertalsafgørelser inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det kan indenfor de bestående traktater allerede i dag ske ved, at Rådet vedtager fælles »strategier«. Når sådanne strategier er vedtaget, er der mulighed for flertalsafgørelser om implementeringen af strategien.

Et mindretal i udvalget (DF) udtaler:

De sidste års EU-debat har ladet meget tilbage at ønske. Derfor er det godt, at EU har taget sig tid til en tænkepause. Tilhængerne af en forfatning for Europa har på den ene side forsøgt sig med en strategi om, at forfatningen ikke ville medføre de store ændringer, og har dog på den anden side fastholdt, at EU ville lide et kæmpe nederlag, hvis forfatningen faldt. Begge dele kan naturligvis ikke passe – og i dag, hvor forfatningen er død, ser vi, at skræmmebillederne endnu engang ikke holdt vand.

DF's modstand mod forfatningen er af visse blevet opfattet som tilslutning til Nice-traktaten. Intet kunne være mere fejlagtigt. Som ét af de eneste partier krævede DF Nicetraktaten til folkeafstemning. Dette var både en reaktion imod den markante opbakning, som traktaten fandt blandt de øvrige partier på Christiansborg, men også en grundlæggende indstilling om, at EU-traktatændringer altid skal ratificeres med befolkningens mellemkomst. Derfor møder forslaget om en minitraktat, der ikke behøver folkeafstemning, hovedrysten fra DF.

Desværre må vi konstatere, at ratifikationen af EU-forfatningen allerede er i fuld gang. EF-Domstolen har med sin dom 176/03 – og forventeligt med den kommende 444/05 – gennemført

et søjlespring, hvor flertalsafgørelser nu kan anvendes på retsområdet, som det var planlagt i forfatningens art. 271. Og med EU's menneskerettighedsagentur er der taget et stort skridt mod implementeringen af forfatningens Charter om Fundamentale Rettigheder (del II). Denne delvise implementering af en forfatning, der i juridisk forstand er død og borte, er usmagelig. Årsagen til strategien er dog let at få øje på. Da både Frankrig og Holland for et år siden afviste EU-konventets forfatning, gik der panik i EU's ledere, og under påskud af en tænkepause er implementeringen så fortsat i andre EU-organer.

DF har fra start af modsat sig tanken om en forfatning for Europa. Og argumentet om, at EU er gået i stå, er med al tydelighed blevet dementeret af Kommissionen selv. I sin årsberetning fra sidste år skriver Kommissionen, at der alene i 2005 blev fremsendt 411 forslag til direktiver, forordninger, beslutninger og afgørelser. Dette kan næppe tages som udtryk for stilstand. Sandheden er da også, at den megen snak om effektivisering handler mere om at gennemføre den døde forfatning end om at skabe et godt samarbejde. Det handler om flertalsafgørelser. DF modsætter sig som udgangspunkt enhver tanke om flertalsafgørelser. Inden for de seneste år har Danmark oplevet en markant række af forringelser inden for fødevarer-, miljø-, sundheds- og retssikkerheden. Det grænser vist til det enfoldige at tro, at disse tilfælde skulle blive mindre, hvis Danmark kan stemmes ned af andre lande.

DF er enig i, at der er grundlæggende fordele i et indre marked i Europa. Det er godt for økonomien at samhandle. Det er godt for mennesker at kunne søge arbejde, hvor arbejdskraften mangler. Men det er uforståeligt, at den ledende tanke i EU-samarbejdet skal være drømmen om totalharmonisering. Danmark har på langt de fleste områder højere standarder end de fleste andre EU-lande. DF vil ikke ofre vor gode forbrugersikkerhed, sundhedstilstand eller miljøssikkerhed på det indre markeds hellige alter. Derfor mener DF, at tænkepausen skal være andet end et forsøg på at skubbe forfatningen ind ad bagdøren. EU skal bygge på minimumsregler, der ikke forhindrer andre lande i at gå videre, og lovene skal vedtages i bred enighed landene imellem. Dette er DF's grundlæggende tanke om et europæisk samarbejde, hvor de enkelte landes suverænitæt, særegenhed og selvstændighed respekteres. Det har vi kæmpet for før og under tænkepausen – og